



## Processkrift

(om indstævntes erstatningspåstand)

Vestre Landsret,  
sag nr. V.L. B-0538-08

Laserdisken ApS  
Prinsensgade 38  
9000 Aalborg

mod

Foreningen af danske Videogramdistributører  
v/advokat Johan Schlüter  
Højbro Plads 10  
1200 København K

som mandatar for

Egmont Film A/S  
Halmtorvet 29, 2. sal  
1700 København V

Buena Vista Home Entertainment A/S  
Østergade 26A, 3. sal  
1100 København K

Scanbox Entertainment A/S  
Vermundsgade 40A, 4. sal  
2100 København Ø

Sandrew Metronome Video Danmark A/S  
Omøgade 8  
2100 København Ø

Universal Pictures Danmark A/S  
Hauschvej 13  
1825 Frederiksberg

Nordisk Film Video A/S  
Skelbækgade 1  
1717 København V

SF Film & Video A/S  
Forbindelsesvejen 3  
2100 København Ø

# **LASERDISKEN ApS**

Paramount International A/S  
Vesterbrogade 149  
1620 København V

## **Påstand:**

Indstævntes påstand tages ikke i betragtning (afvisning).

## **Sagens reelle indhold:**

Indstævnte er uenig med byretten i, at det var for sent den 16. januar 2008 efter forberedelsens afslutning at fremsætte erstatningspåstand på grundlag af materiale, der blev indsamlet den 29. oktober 2005 og udleveret til indstævnte den 11. december 2006.

Trods uenigheden med byretten, der traf afgørelse ved kendelse, valgte indstævnte at undlade at anvende retsplejelovens mulighed for at appellere ved kære. Indstævnte ønsker reelt, at landsretten skal afhjælpe det, der bedst kan betegnes som indstævntes egen skødesløshed.

## **Ad indstævntes begrundelse nr. 1 (det var undskyldeligt):**

Indstævnte har forklaret, at materialet først blev udleveret den 11. december 2006 og var så omfattende, at det ikke var muligt at gennemgå dette på mindre end et år.

Det bemærkes i den forbindelse, at indstævnte i svarskriftet den 2. juni 2008 har opgjort det samlede vederlags- og erstatningskrav til 4.795.980 kr, men af procesøkonomiske årsager har nedlagt påstand om betaling af 200.000 kr.

Det kan således lægges til grund, at der ikke er nogen direkte sammenhæng mellem det beregnede krav og det krav, der er nedlagt påstand om, hvorfor det kan lægges til grund, at en overfladisk gennemgang af materialet havde været tilstrækkeligt til at fremsætte erstatningspåstanden under sagens behandling ved byretten på et langt tidligere tidspunkt end sket.

## **Ad indstævntes begrundelse nr. 2 (afvisning påfører indstævnte tab):**

Afvisning af påstanden i nærværende sag får den konsekvens, at indstævnte henvises til at anlægge sag om erstatning ved Retten i Aalborg på lige fod med alle andre. Der er ikke givet nogen begrundelse for, at indstævnte ved byretten skulle forvente at få en ringere behandling end alle andre, der anlægger sag med påstand om erstatning ved byretten.

## **Ad indstævntes begrundelse nr. 3 (modparten kan varetage sine interesser):**

Det bestrides ikke, at jeg ved landsretten har mulighed for at varetage mine interesser, men kun såfremt landsretten kan give mig garanti for, at jeg får adgang til at anke direkte til Højesteret uden procesbevillingsnævnets tilladelse. Kun på den måde kan det sikres, at jeg får erstatningspåstanden behandlet ved to instanser, som jeg har krav på. En tilladelse til indstævnte må nødvendigvis få den konsekvens, at hele nærværende sag nr. V.L. B-0538-08 kan appelleres til Højesteret uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Vestre Landsret må samtidig med en eventuel tilladelse til indstævnte give mig garanti for, at en afgørelse i hovedsagen (nemlig om det følger af § 653 c, stk. 1, at justifikations sagen skal vedrøre de krænkelse eller overtrædelser, som *begrundede* anmodningen om bevissikringsundersøgelsen), også kan appelleres til Højesteret uden Procesbevillingsnævnets tilladelse. Ellers giver det ingen mening at behandle de to påstande samlet.

Jeg må sikres direkte ankeadgang til Højesteret, såfremt jeg skal bevare min ret til at få erstatningspåstanden behandlet i to instanser.

## Forståelsen af retsplejelovens § 384:

Karnovs noter til § 384 svarer til bemærkningerne i betænkning 698/1973 s. 174:

*“Fremsættelsen af nye påstande og anbringender, der medfører, at sagen udvides med krav, der ikke har været behandlet i foregående instans, bør i reglen undgås, da ankeinstansen ellers, for så vidt angår disse krav, kommer til at afsige dom som første og i almindelighed også som sidste instans.”*

Formålet med en ankesag er at opnå appeldomstolens vurdering af afgørelsen i 1. instans. Som hovedregel vurderer ankeinstansen kun afgørelser truffet af retten i 1. instans, jfr. § 368, stk. 4.

Det ses ikke af § 384 eller Karnovs bemærkninger eller af betænkning 698/1973 s. 174, at indstævnte skal have adgang til at fremsætte påstande, som specifikt er nægtet fremsat af retten i 1. instans, blot fordi indstævnte forsømte at appellere efter de almindelige regler.

## Temaet for nærværende ankesag:

Appellanten Laserdisken ApS er et tomt og inaktivt anpartsselskab uden andre midler end dem, der løbende tilføres af undertegnede, der ikke er forpligtet til at tilføre selskabet midler og ikke har interesse i at tilføre selskabet midler udover dem, der er nødvendige for at få afklaret det principielle lovforklningsspørgsmål. Formålet med ankesagen er at få besvaret spørgsmålet:

*Har fogedretten ret til at gennemføre bevissikringer uden at have et retsgrundlag forinden?*

Ifølge den ankede byretsdom er det uden betydning, om der eksisterer et retsgrundlag, før en bevissikring gennemføres. Ifølge byretten kan en bevissikring efterfølgende retfærdiggøres af materiale, der dukker op senere uden hensyn til, hvordan og hvornår materialet fremkommer.

Appellanten er ikke enig i denne fortolkning af retsplejelovens § 653 c. Undertegnede, der i dag driver personlig virksomhed i samme retskreds, har en interesse i at vide, om fogedretten når som helst og uden et retsgrundlag kan finde på at foretage endnu en bevissikring, og alene af den årsag har undertegnede tilført midler til gennemførelse af nærværende retssag.

## Sagsbehandlingen af den ønskede erstatningspåstand:

Der er ingen sammenhæng mellem erstatningspåstanden og temaet i nærværende sag, idet nærværende sag alene vedrører fortolkningen af retsplejelovens § 653 c.

Det bemærkes, at appellanten hverken gjorde fortolkning af ophavsretsloven, culpa eller tabsbegrænsning gældende for byretten i spørgsmålet om bevissikring, og det vil appellanten heller ikke gøre her. Der ønskes alene at få retsplejelovens § 653 c fortolket autoritativt.

De nævnte emner skal imidlertid undersøges, før der kan tages stilling til erstatningspåstanden, og en sådan sag får en helt anden karakter. I en tilsvarende sag mod undertegnede personligt er parterne enige om, at det kan lægges til grund, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretslovens § 19 (senest indstævntes processkrift af den 8. september 2008).

Indstævnte antog oprindeligt den fortolkning, der er dokumenteret i det fremlagte bilag 7 (der retteligt burde være pagineret som bilag G), der er Johan Schlüters skrivelse til kulturudvalget den 29. oktober 2002. Appellanten tilsluttede sig den fortolkning i en skrivelse af den 12. februar 2003 til de enkelte medlemmer af Foreningen af danske Videogramdistributører (fremlagt som bilag 22, retteligt bilag W).

## **LASERDISKEN ApS**

Fogedsagen, der startede nærværende sag, udspringer dels af, at advokat Torben Steffensen aldrig opfyldte løftet til appellanten den 6. februar 2003 (bilag 18, retteligt bilag R) om at meddele, hvis andre medlemmer end SF Film og Scanbox ville forbyde parallelimport, og dels af, at de øvrige medlemmer aldrig besvarede appellants skrivelser af den 12. februar 2003.

Indstævnte antog i stedet den nye holdning, at det er appellants ansvar at erhverve et positivt samtykke forud for ethvert salg. På baggrund af den nye holdning gjorde indstævnte overfor fogedretten gældende (jfr. fogedrettens kendelse af den 29. oktober 2005 på side 3), at de enkelte medlemmer ikke var forpligtet til at reagere på rekvisiti/appellants skrivelser vedrørende tilsagnet om at respektere meddelte forbud.

*Mindst* følgende emner skal undersøges, før der kan gives medhold til indstævnte i en påstand om erstatning:

- 1) Hvad er den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19?
- 2) Har appellanten handlet culpøst ved at følge indstævntes oprindelige fortolkning?
- 3) Har indstævnte opfyldt sine tabsbegrænsende forpligtelser?

En undersøgelse af erstatningspåstanden er markant anderledes end undersøgelsen af § 653 c, og den kræver vidtgående undersøgelser af emner, som byretten slet ikke har taget stilling til. Det er derfor appellants opfattelse, at landsretten ikke i henhold til § 384 kan give tilladelse til indstævntes påstand, uanset om appellanten er indforstået hermed.


### **Procesøkonomiske betragtninger:**

Da indstævntes erstatningskrav retteligt bør fremsendes til byretten til behandling i 1. instans, og da en undersøgelse af erstatningskravet kræver omfattende undersøgelser i forhold til ankepåstanden, kan det vanskeligt være procesøkonomisk at ulejlig landsretten med den ønskede erstatningspåstand. Endvidere ejer appellanten ikke aktiver, der gør det muligt for indstævnte at realisere et eventuelt medhold, så påstanden er reelt udelukkende af teoretisk karakter.

### **Sammenfattende gøres det gældende:**

- at der er tale om genfremsættelse af en påstand, som byretten ved kendelse allerede har afvist at behandle i nærværende retssag,
- at indstævnte ved at undlade at appellere byrettens kendelse har fortabt adgangen til at indbringe spørgsmålet om erstatning for landsretten i nærværende sag,
- at ingen af betingelserne i retsplejelovens § 383 er opfyldt,
- at påstanden fordrer omfattende undersøgelser, som byretten ikke har taget stilling til,
- at retsplejelovens § 384 derfor er til hinder for, at retten kan meddele tilladelse,
- at behandling af erstatningspåstanden ved landsretten som 1. instans afskærer appellanten fra ankemulighed, medmindre landsretten garanterer adgang til Højesteret, og
- at indstævnte ikke vil være ringere stillet ved at være henvist til at anlægge en normal retssag med påstand om erstatning ved Retten i Aalborg.

Aalborg den 09. oktober 2008

  
Hans Kristian Pedersen